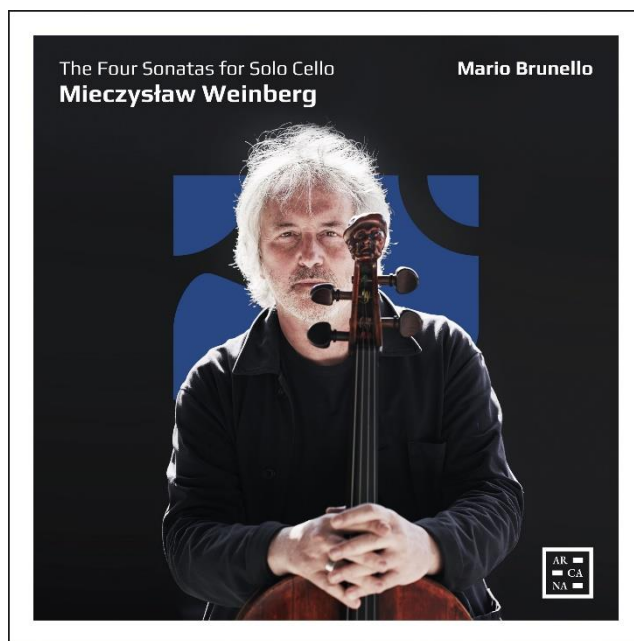

Luister

MARIO BRUNELLO
CD Review - Weinberg
Wenneke Savenije, September, 2024

Weinberg: Sonates voor cello solo

Mario Brunello, Cello
Outhere/Arcana A 559 * 1u27'

In 1986 won hij als eerste Italiaan ooit het Tsjaikovski Concours voor Cello, waarna zijn carrière een hoge vlucht nam. Mario Brunello (1960) soleerde bij orkesten als het London Philharmonic en het Philadelphia Orchestra, werkte samen met dirigenten als Valery Giegiev, Zubin Metha en Claudio Abbado en musici als Martha Argerich en Maurizio Pollini. In 1994 richtte hij als dirigent zijn Orchestra d'Archi Italiana op, waarmee hij door heel Europa optrad. Hij is ook artistiek directeur van twee Italiaanse strijkkwartetconcoursen. Al deze successen ten spijt lijkt Brunello vooral een musicus in hart en nieren die zijn hart aan de cello heeft verpand. In zijn geval aan een fraaie zeventiende eeuwse Maggini-cello, die hij bespeelt alsof het zijn geliefde is. In 2010 nam Brunello de Zes Suites voor cello solo op van Bach. Daarna bleef het stil, maar nu manifesteert hij zich opnieuw als solist in de Vier Sonatas voor Cello Solo van Weinberg. Het zijn ijzersterke stukken, die zich laten beluisteren als muzikale hartenkreten in tijden van voor- en tegenspoed. Weinberg had geen gemakkelijk leven, maar in muziek vond hij zijn toevluchtsoord. Brunello lijkt alle gemoedsbewegingen van de componist feilloos aan te voelen en geeft ze vorm en inhoud in 'verhalende' structuren, met een expressieve en warme toon, een organische timing en een rijk pallet aan kleurschakeringen.

tons. Wat je hem ook voorschotelde kwam er triomfantelijk juichend uit. Ook deze liederen. Dan Weill... het is ver zoeken naar Weill in deze puur Amerikaanse liederen. Als iemand me had verteld dat dit Bernard Herrmann was, had ik het zonder meer geloofd. Hetgeen in de jaren veertig een compliment voor Weill is. Weills invloed op het muzikale Amerikaanse landschap wordt nog steeds onderschat.

RENÉ SEGHERS

WEINBERG

Sonates voor cello solo

Mario Brunello, cello
Outhere/Arcana A 559 • 1u27'
WAARDERING: 9

In 1986 won hij als eerste Italiaan ooit het Tsjaikovski Concours voor Cello, waarna zijn carrière een hoge vlucht nam. Mario Brunello (1960) soleerde bij orkesten als het London Philharmonic en het Philadelphia Orchestra, werkte samen met dirigenten als Valery Gergiev, Zubin Metha en Claudio Abbado en musici als Martha Argerich en Maurizio Pollini. In 1994 richtte hij als dirigent zijn Orchestra d'Archi Italiana op, waarmee hij door heel Europa optrad. Hij is ook artistiek directeur van twee Italiaanse strijkkwartetconcurrenten. Al deze successen ten spijt lijkt Brunello vooral een musicus in hart en nieren die zijn hart aan de cello heeft verpand. In zijn geval aan een fraaie zeventiende eeuwse Maggini-cello, die hij bespeelt alsof het zijn geliefde is. In 2010 nam Brunello de *Zes Suites* voor cello solo op van Bach. Daarna bleef het stil, maar nu manifesteert hij zich opnieuw als solist in de Vier Sonates voor Cello Solo van Weinberg. Het zijn ijzersterke stukken, die zich laten beluisteren als muzikale hartenkretten in tijden van voor- en tegenspoed. Weinberg had geen gemakkelijk leven, maar in muziek vond hij zijn toevluchtsoord.

Brunello lijkt alle gemoedsbewegingen van de componist feilloos aan te voelen en geeft ze vorm en inhoud in 'verhalende' structuren, met een expressieve en warme toon, een organische timing en een rijk pallet aan kleurschakeringen.

WENNEKE SAVENIJE

ZELENKA, KO

Trio Sonatas ZWV 181, Ghosts

Olivier Stankiewicz, Armand Dijkoloum (hobo), Theo Plath (fagot), Satoko Doi-Luck (klavecimbel), Jordi Carrasco Hjelm (contrabas)
Challenge Classics CC72977 • 1u54' (2 cd's)

WAARDERING: 8

Tijdgenoten als Johann Sebastian Bach en Georg Phillip Telemann bewonderden de exquise barokmuziek van Jan Dismas Zelenka (1679-1745). Niet zo vreemd, Zelenka's componeerstijl sloot op de muzikale denkwijzen van bovengenoemden aan. De Bohemer bootserde lange melodielijnen en gewaagde harmonieën tot een uiterst vindingrijk en daarmee ook complex contrapunt dat grenzen van de tradities overschreed. Zelenka was na zijn dood helaas vergeten, maar hij is terug. Bijvoorbeeld het zestal trisonates van deze cd is dankzij pionierswerk van de grote hoboïsten (en componisten) Maurice Bourgue en Heinz Holliger herontdekt. Geen gemakkelijk speelbare muziek, de virtuoze melodiepartijen van vooral hobo's en fagot zijn veeleisend. Daaronder zette Zelenka in het continuo naast klavecimbel geen cello, maar contrabas (violone), het instrument dat hij zelf uitmuntend bespeelde. Van de eerste trisonate is echter geen contrabaspartij overgeleverd, de musici spelen deze gewoonweg zonder. De interpretaties zijn stuk voor stuk een waar feest, met prachtige opnametechniek ondersteund.

Waarom deze topuitvoeringen afwisselen met de vier *Ghosts* van componiste Tonia Ko (1988)? Deze in mijn oren letterlijk spookachtige, korte intermezzi in de geest van Zelenka's vroege, vrijwel onbekende vocale muziek werken – hoe inventief op houtblazerstechnieken gecomponeerd ook – voornamelijk als stoorzenders. Beluister vooral beide componisten apart.

FRANK HOUGEE

ZEMLINSKY

Eine Florentinische Tragödie

Rachel Wilson (Bianca, mezzosopraan), Benjamin Bruns (Guido, tenor), Christopher Maltman (Simone, bariton), Münchener Rundfunkorchester o.l.v. Patrick Hahn
BR 900347 • 57'

WAARDERING: 8

Eine Florentinische Tragödie is gebaseerd op het gelijknamig gedicht (oorspronkelijke titel: A Florentine Tragedy) van Oscar Wilde in de Duitse vertaling van Max Meyerfeld. Het werk ging in januari 1917 in première. Deze korte opera van Alexander von Zemlinsky is een overzichtelijke vertelling met vaart. Er doen maar drie zangers aan mee, de koopman Simone, diens vrouw Bianca en de Florentijnse minnaar van Bianca, prins Guido Bardi. De koopman, die zijn en vrouw en de prins betrapt, probeert de prins te verleiden met kostbare goederen, maar de prins wil slechts Bianca. Een duel beslecht het geschil. De koopman doodt de prins en Bianca valt vol bewondering in de armen van haar oerder zo gehate echtgenoot. Dat dit geen draak van een opera is geworden ligt mede aan de lengte. Von Zemlinsky vertelt het verhaal zonder al te veel omhaal. De drie zangers zijn helemaal op hun plet in deze vertellende vocale partijen. Ze maken het verhaal span-

nend met hun mooie en expressieve stemmen, Ze zijn verstaanbaar en vallen uitstekend samen met de gloeiende, soms schroeiende en ook lyrische orkestklank, waarin veel dreigend koper, volle strijkersklanken, donker slagwerk en hier en daar een melancholisch fluitje.

MARJOLIJN SENGERS

ZIANI

La Morte vinta sul Calvario

Les Traversées Baroques o.l.v. Etienne Meyer en Judith Pacqueler
Accent ACC 24402 • 1u13'

WAARDERING: 8

Het is geen opera, geen oratorium, geen cantate, of van allemaal een beetje. Het is een *sepolcro*, een typisch Weens genre, een semi-concertant dramatisch werk voor de Goede Vrijdag, waarin een bijbels verhaal wordt verteld door middel van allegorieën. Ze werden gecomponeerd voor de Habsburgse keizerlijke familie rond Leopold I (1685-1705), vooral door Antonio Draghi en later Marc'Antonio Ziani. Die schreef er zelfs acht. In *La Morte vinta sul Calvario* uit 1706 gaat het om de wederopstanding van Christus, waarbij vijf allegorische figuren (Satan, de Dood, de Menselijke Geest, het Geloof en Adams Ziel) hem omringen met expressieve *da capo* aria's en recitatieven. In de *bravura* openingsaria laat de Satan (wie anders) zich stevig horen, er is een bloedstollend duet voor de Satan en de Dood en het slotkoor is wonderschoon. Ziani combineert meesterschap in contrapunt met een weelderige barokstijl. Er is een rijke variatie aan blaasinstrumenten waarbij de strijkersklank in deze uitvoering wat bleekjes afsteken. Ook de zangprestaties zijn sympathiek maar weinig karakteristiek. De sopranen hebben bovendien wat moeite met 'het hoog'. Dus dan